

СТИВЪН КИНГ В СТАЯТА НА СМЪРТТА

Превод от английски: Весела Еленкова, 2002

chitanka.info

Тук царуваше смъртта. Флечър го разбра още щом вратата се отвори. Подът беше покрит с неугледни сиви плочи. Върху захабената бяла каменна облицовка на стените тук-там се виждаха по-тъмни петна, може би кръв — в стаята несъмнено се бе проляла доста кръв. Крушките на тавана бяха защитени с метални решетки. Насред стаята имаше дълга дървена маса, зад която седяха трима души. Отпред беше поставен празен стол, който очакваше Флечър. До стола стоеше количка. Предметът върху нея беше покрит с платнище като недовършена скулптура в ателиета на ваятел.

Флечър беше завлечен до предназначения за него стол. Малко се олюляваше в желязната хватка на охраната, но нямаше нищо против. Ако изглежда по-замаян, отколкото е в действителност, по-зашеметен и по-неадекватен, толкова по-добре. Оценяваше шансовете си да се измъкне от това подземие в Министерството на информацията като едно на трийсет, може би дори това бе твърде оптимистична оценка. Във всеки случай нямаше намерение да ги намали допълнително, давайки си вид на човек, който е дори мъничко нащрек. Подутото око, подпухналия нос и разбитата долна устна може и да му помогнат в това отношение, както и засъхналата кръв с формата на козя брадичка. В едно бе сигурен: ако *той* излезе от тази стая, това ще означава смърт за останалите — охраната и тричленния трибунал на масата. Флечър чеше журналист и никога не бе убивал нещо по-голямо от стършел, но ако се наложеше да отнеме човешки живот, за да излезе от тази стая, щеше да го направи. Представи си сестра си, отгледана в усамотение за пост и молитва. Представи си я как плува в река с испанско име. Представи си слънчевата светлина, която позлатява речните води по пладне — неспокойна светлина, която блести ослепително. Стигнаха до стола. Охраната го блъсна да седне и Флечър едва не се спъна.

— По-леко, по-леко, не бива така, без инциденти — каза единият от седящите край масата. Този е Ескобар. Обърна се към охраната на испански. Вляво седеше друг мъж. В дясно седеше жена на около шейсет години. Жената и другият мъж бяха слаби. Ескобар беше дебел и мазен като лоена свещ. Изглеждаше като типичните мексиканци по филмите. Направо имаш чувството, че всеки момент ще изтърси: „Знашки? *Знашки?* За к’во са ни тия скапани знашки.“ И все пак това беше главният министър на информацията. Понякога четеше на английски по местния телевизионен канал прогнозата на времето.

После приятелите му неизменно го затрупваха с писма. С костюм не изглеждаше мазен, а просто пухкавичък. Флечър отлично знаеше всичко това. Беше написал три-четири статии за Ескобар. Колоритна фигура. Говореше се, че обичал да изтезва арестантите. *Централноамериканският Химлер* — мислено отбеляза Флечър и с изненада установи, че чувството му за хумор — при тези условия зачатъчно, естествено — функционира и когато човек е сграбчен от неистов ужас.

— Белезници? — отвърна на испански охраната и извади пластмасови белезници. Флечър се постара да изглежда все така замаян и неразбиращ. Сложат ли му белезници, свършено е. Спокойно можеше да се откаже от всичките си шансове, били те едно на трийсет или едно на триста.

Ескобар се обърна за миг към жената вдясно. Тя беше мургава и имаше смолисточерна коса, която рязко контрастираше с прокрадващите се тук-там сребристи кичури. Спускаше се по челото и раменете ѝ, сякаш разрошена от ураган. С тази прическа напомняше на Елза Ланчестър в „Годеницата на Франкенщайн“. Флечър се вкопчи в това сравнение с разпаленост, граничеща с паника, както се вкопчи в мисълта за ослепителните отражения в речната вода и сестра си, която върви към брега с приятелките си и се смее. Трябваша му образи, не идеи. В момента образите бяха лукс. На подобно място идеите не вършат работа. На подобно място на човек му хрумват единствено вредни идеи.

Жената леко кимна на Ескобар. Флечър я беше срещал по коридорите на сградата — винаги се обличаше с безформени рокли като тази, с която беше и сега. Тъй като постоянно се мотаеше около Ескобар, досега я бе смятал за негова секретарка, личен помощник, може би дори биограф — Господ е свидетел, че хора като Ескобар са достатъчно суетни да настояват за подобни екстри. Вече се питаше дали не е тъкмо обратното — дали *тя* не е шефът.

Във всеки случай Ескобар се задоволи с кимване. Обърна се към Флечър с усмивка. Най-сетне отговори на охраната, но на английски:

— Не ставай смешен, прибири ги. Господин Флечър е тук само за да ни съдейства по няколко въпроса. Скоро ще бъде на път за родината си... — Ескобар въздъхна дълбоко, сякаш да изрази огромното си съжаление, — ... но междувременно е наш почетен гост.

„За к'во са ни тия скапани белезници“ — рече си Флечър.

Жената с вид на годеницата на Франкенщайн и смугъл тен се наведе към Ескобар и му прошепна нещо, закривайки уста с длан. Той кимна с усмивка.

— Естествено, ако нашият гост се опита да направи някоя глупост или предприеме агресивни действия, ще трябва да стреляш, Рамон. — Захили се гърлено — пухкав смях на пухкав човек за пред телевизионна камера — и повтори казаното на испански за Рамон. Охранителят кимна сериозно, затъкна белезниците в колана си и отстъпи в периферията на зрението на Флечър.

Ескобар отново насочи вниманието си към госта. Извади от джоба на изпъстрената си с папагали и листа широка памучна *гуаябера* червено-бял пакет „Марлборо“ — любимата марка на пушачите от третия свят.

— Цигара, господин Флечър?

Флечър посегна към пакета, който Ескобар постави на ръба на масата, сетне отдръпна ръка. Отказа цигарите преди три години и предполагаше, че ако сега запали, ще възвърне навика си да пуши — най-вероятно и да пие силен алкохол — но в момента не изпитваше нито желание, нито нужда от цигара. Просто искаше да видят, че пръстите му треперят.

— Може би след малко. В момента цигарата може да...

Какво? За Ескобар нямаше значение — той кимна разбиращо и постави червено-белия пакет на ръба на масата. Флечър за миг имаше болезнено видение — представи си как спира на будката за вестници на Четирийсет и трета улица и си купува пакет „Марлборо“. Свободен човек, който купува блажената отрова на Нюйоркска улица. Даде си дума, че ако се отърве, ще го направи. Като хората, дето ходят на поклонение в Рим или Йерусалим, като се излекуват от рак или прогледнат.

— Онези, които са ви причинили това... — Ескобар махна с не особено чистата си ръка към лицето на Флечър — ... бяха наказани. Не много строго, за което обаче, както ще забележите, се въздържам да се извиня. Тези хора са патриоти, като нас тук. Какъвто сте и вие самият, нали, господин Флечър?

— Предполагам. — Имаше задача да ги предразположи с изплашения си вид на човек, който е готов да каже какво ли не, само и

само да се измъкне. Задачата на Ескобар пък бе да успокои мъжа на стола, че подутото му око, сцепената му устна и разклатените му зъби са дребна работа — станало е недоразумение, което скоро ще бъде изгладено, след което той ще бъде освободен да си върви. Още си даваха труд да се лъжат, дори тук — в стаята на смъртта.

Ескобар насочи вниманието си към Рамон и енергично заговори на испански. Флечър не владееше езика толкова добре, та да долови всички подробности, но пък не можеш да прекараш пет години в тая задръстена столица, без да научиш това-онова — испанският е най-трудният език на света, както Ескобар и Годеницата на Франкенщайн несъмнено знаеха.

Ескобар попита дали багажът на Флечър е стегнат и стаята му в хотел „Магнифисънт“ е освободена: *_Si_*. Пред министерството чака ли кола, която да закара господин Флечър на летището, когато разпитът свърши — *Si*, намира се на ъгъла на улица „Пети май“.

Ескобар отново се обърна към Флечър и каза:

— Разбрахте ли какво го попитах? — Неясният му говор отново напомни на Флечър за телевизионните му изяви: *Ниско налягане? К'во ниско налягане? За к'во ни е т'ва скапано ниско налягане.*

— Питам дали стаята ви е освободена... макар че след цялото това време сигурно я приемате по-скоро като квартира... и дали откъм чака кола, която да ви откара на летището, като приключим разговора. — Само че докато говореше на испански, не употреби думата „разговор“.

— Н-наистина ли? — попита с вид на човек, който не може да повярва в дяволския си късмет. Така поне се надяваше.

— Ще излетите с първия полет на „Делта“ за Маями — събщи Годеницата на Франкенщайн без следа от испански акцент. — Ще получите паспорта си веднага щом самолетът кацне на американска земя. Няма да пострадате и няма да бъдете задържан тук, господин Флечър — не и ако ни сътрудничете — но да сме наясно от сега — ще бъдете депортиран. Изритан. Както казват американците, ще ви бием дузпата.

Беше много по-изпечена от Ескобар. Напушваше го на смях, като се сетеше, че я е смятал за негова подчинена. „*И ти се смяташ за журналист*“ — присмя се на себе си. Разбира се, ако беше най-обикновен журналист, кореспондент на „Таймс“ в Централна Америка,

нямаше да се намира в подземиято на Министерството на информацията, осеяно с петна, подозрително приличащи на кръв. Престана да бъде най-обикновен журналист преди около шестнайсет месеца, когато се запозна с Нуньес.

— Разбирам — отвърна.

Ескобар беше извадил цигара от пакета. Запали я с позлатено „Зипо“ с инкрустация от фалшив рубин.

— Значи сте готов да съдействате на разследването, господин Флечър?

— Имам ли избор?

— Човек винаги има избор, но ми се струва, че чергата под краката ви е доста поизтъняла в нашата страна. Нали така казвате в Америка?

— Почти — отвърна Флечър, а в същото време мислено си отпрати следното предупреждение: *„Гледай да не се поддадеш на желанието да им повярваш. Би било съвсем естествено да им повярваш, вероятно и да им кажеш истината — особено след като си бил извлечен от любимото си кафене и пребит от мъжаги с дъх на препържен боб — но дори да получат от теб онова, което искат, това няма да те спаси. Ето какво трябва да си повтаряш — това е единствената идея, която си струва на подобно място. Тия приказки нищо не значат. По-важно е какво има на количката, какво е онова под платницето. По-важен е онзи тип, който за сега не е обелил и дума. И петната по стените, разбира се.“*

Ескобар се приведе над масата и го изгледа сериозно:

— Отричат ли, че през последните четиринайсет месеца сте предоставяли сведения на човек на име Томас Херера, който на свой ред ги е препредавал на комунистически метежник на име Педро Нуньес?

— Не. Не отричам. — За да изиграе както подобава ролята си в представлението, заключващо се в разликата между думите „разговор“ и „разпит“, сега бе моментът да започне да се оправдава, да се опитва да обясни. Сякаш историята на човечеството познава случай, в който политически спор е бил спечелен в подобна стая. Но подобно поведение не му беше присъщо. — Всъщност мина повече време. Почти година и половина, струва ми се.

— Вземете си цигара, господин Флечър. — Ескобар отвори едно чекмедже и измъкна тънка папка.

— За сега не. Благодаря.

— Окей. — Ескобар, разбира се, го произнесе като „хо-кей“. Понякога, когато четеше прогнозата за времето, момчетата от апаратната налагаха върху синоптичната карта снимка на жена по бикини. Когато забележеше, Ескобар се смееше, размахваше ръце и се тупаше по гърдите. Беше комично. Като „хо-кей“. Като „*скапани знашки*“.

Ескобар отвори папката, стиснал цигарата в предните си зъби, в резултат на което димът влизаше право в очите му. Така пушеха по уличните ъгли тукашните старци, които и до ден-дневен носеха сламени шапки, сандали и провиснали бели панталони. Ескобар се усмихна — макар и с плътно затворени устни, като внимаваше да не изпусне марлборото на масата, но важното бе, че се усмихна. Извади от папката гланцирана черно-бяла фотография и я плъзна към Флечър.

— Това е приятелят ви Томас. Не изглежда добре, нали?

Снимката представляваше контрастно изображение анфас. Напомняше на произведенията на прословутите фоторепортери от четирийсетте и петдесетте години, известни с прозвището „Уиджи“. Беше снимка на мъртвец. Очите бяха отворени. Отражението на светкавицата придаваше известна живина. Не се виждаше кръв — само един белег, при това веднага ставаше ясно, че заснетият е мъртъв. Следите от гребена още личаха в току-що сресаната му коса, а очите му блестяха, но с отразена светлина. Веднага ставаше ясно, че е мъртъв.

Белегът беше разположен върху лявото му слепоочие — имаше формата на комета и изглеждаше като обгорено с барут, но не се виждаше дупка от куршум или кръв. Дори малокалибрен пистолет, който е бил насочен достатъчно отблизо, за да остави следи от обгаряне, щеше да го обезобрази.

Ескобар прибра снимката в папката и сви рамене, сякаш искаше да каже: „*Видя ли? Видя ли какви работи стават?*“. При движението пепелта от цигарата му се посипа по масата. Той я бръсна с опакото на пухкавата си ръка. После каза:

— Не ни се искаше да ви притесняваме. Кому е нужно? Ние сме малък народ в малка страна. „Ню Йорк Таймс“ е велик вестник във

велика страна. Разбира се, не сме лишени от гордост, но... — Той почука с пръст по слепоочието си. — Нали разбирате?

Флечър кимна. Томас не слизаше от погледа му. Макар и прибрана в папката, пред очите му бе снимката — следите от гребен в черната коса. Флечър е споделял трапезата на Томас, седял е на пода в дома му и е гледал анимационни филмчета с най-малкото му дете — момиченце на четири-пет години. „Том и Джери“, в превод на испански.

— Не искахме да ви притесняваме — продължаваше Ескобар, а тютюневият дим се издигаше към челото му, разливаше се по лицето му и се извиваше покрай ушите му, — но от доста време ви наблюдаваме. Вие не ни виждате — може би защото сте толкова велик — но ние ви наблюдаваме. Знаем, че каквото знаете вие, го знае и Томас, затова отиваме първо при него. Опитваме се да го накараме да каже каквото знае, за да не притесняваме вас, но той не желае. В крайна сметка се обръщаме към нашия колега Хайнц с молба да го накара да проговори. Хайнц, покажи на господин Флечър как се опита да притиснеш Томас да признае, докато в това време Томас седи тъкмо там, където е седнал господин Флечър.

— Разбира се. — Хайнц говореше английски с носов нюйоркски акцент. Беше почти плешив — рядка косица опасваше черепа му на височината на ушите. Носеше очила с тесни рамки. Ако Ескобар приличаше на мексиканец от филмите, а жената напомняше на Елза Ланчестър от „Годеницата на Франкенщайн“, то Хайнц имаше вид на актьор от телевизионна реклама, който обяснява защо екседринът е най-доброто лекарство за вашето главоболие. Заобиколи масата, застана до количката, хвърли на Флечър едновременно закачлив и заговорнически поглед и дръпна платнището.

Отдолу се подаде машина със скали и индикатори, които в момента не светеха. Отначало Флечър я взе за детектор на лъжата — подобно предположение криеше известна логика — но пред допотопното контролно табло, свързано с машината посредством дебел черен кабел, прикрепен към страничния ѝ панел, имаше нещо като дръжка с гумено покритие. Приличаше на перодръжка или мастилена писалка. Завършваше с притъпен стоманен накрайник.

Под машината имаше полица. На нея беше поставен автомобилен акумулатор с надпис „ДЕЛКО“ — логото на Дейтън

Енджиниъринг Лаборатори Къмпани. Клемите бяха запушени с гумени капачки. От тях излизаха кабели, които бяха включени в задния панел на машината. Не, не бе лъжедетектор. Макар че тези хора може би го приемат именно така.

Хайнц говореше оживено, като човек, който обича да разяснява естеството на работата си:

— Действително е много просто, представлява модификация на апаратура за електрошокова терапия при униполарна невроза. Само че тук шокът е много по-силен. Открил съм обаче, че болката има второстепенно значение. Повечето хора дори не си спомнят за нея. Не тя ги кара да се разприказват, а отвращението, което изпитват към самата процедура. Може да го наречем дори атавизъм. Надявам се някой ден да напиша статия по въпроса.

Хайнц хвана перодръжката в гумираната част и я вдигна пред очите си.

— Това нещо може да се допира до крайниците... торса... гениталиите, разбира се... но също така може да се постави на места, където — простете вулгарния израз — слънцето не прониква. Човек, чийто екскременти са били изпържени с ток, никога не го забравя, господин Флечър.

— Това ли направихте с Томас?

— Не. — Хайнц внимателно върна перодръжката на мястото ѝ. — Започнахме с шок на половин мощност върху ръката, за да разбере за какво става дума, но тъй като продължаваше да упорства и не казваше и дума за Ел Кондор...

— Последното отпада — намеси се Годеницата на Франкенщайн.

— Моля за извинение. Но тъй като продължаваше да упорства, допрях електрода до слепоочието му и отново му предложих грижливо премерена доза електричество. При това, мога да ви уверя, много грижливо премерена — на половин мощност и нито ват повече. Оказа се, че бил епилептик, вие знаехте ли?

Флечър поклати глава.

— Както и да е, мисля, че това беше причината. Аутопсията не разкри поражения на сърцето. — Хайнц скръсти ръце пред гърдите си и извърна поглед към Ескобар.

Той извади цигарата от устата си, огледа фасата, пусна го на пода и го стъпка. После вдигна поглед към Флечър и се усмихна.

— Много тъжно, разбира се. Сега искам да ви задам няколко въпроса, господин Флечър. Много от тях — ще бъда откровен с вас — зададох и на Томас Херера, но той не пожела да отговори. Надявам се, че вие няма да откажете, господин Флечър. Допадате ми. Запазвате достойнство, не циврите, не умолявате и не си подмокрят панталоните. Допадате ми. Зная, че правите само неща, в които вярвате. Това е патриотизъм. Тъй че ви предупреждавам, приятелю, във ваш интерес е да отговаряте на въпросите ми бързо и точно. По-добре да не се стига до машината на Хайнц.

— Вече казах, че ще съдействам заяви Флечър. Смъртта беше по-близо дори от крушките на тавана зад кованите метални решетки. За нещастие болката беше още по-близо. А близо ли бе Нуньес, Ел Кондор? По-близо, отколкото тези тримата предполагаха, но не достатъчно, за да му се притече на помощ. Ако Ескобар и Годеницата на Франкенщайн бяха изчакали още два дни, може би дори само двайсет и четири часа... но те не изчакаха и Флечър се намираше в стаята на смъртта. Сега ще разбере що за човек е.

— Казахте го и най-добре да удържите думата си — натърти жената. — Защото ние ни се церемоним, *гринго*.

— Зная — с треперлива въздишка отвърна Флечър.

— Май вече искаш цигара — вметна Ескобар и когато Флечър поклати глава, самият той посегна, запали една и сякаш се отдаде на размисъл. Най-сетне вдигна глава. Отново беше захапал цигарата с предните си зъби. — Нуньес скоро ли ще дойде? Като Зоро в онзи филм?

Флечър кимна.

— Колко скоро?

— Не зная. — Той усещаше много силно присъствието на Хайнц вляво от себе си, до адската машина, скръстил ръце на гърдите си и готов при първа възможност да се впусне в разговор за болкоуспокояващите средства. Също така отчетливо усещаше присъствието на Рамон от другата си страна, в периферията на полезрението си. Не го виждаше ясно, но беше сигурен, че дланта му се намира на ръкохватката на пистолета. В този миг му зададоха поредния въпрос:

— Къде смята да удари най-напред — гарнизона в хълмовете Ел Кандидо, гарнизона в Света Тереза или града?

— Гарнизона в Света Тереса.

„Ще удари града“ — беше казал Томас, а в това време жена му и дъщеричката му седяха на пода една до друга, гледаха анимационни филмчета и ядяха пуканки от бяла купа с тъмносин кант. Флечър беше запомнил тъмносиния кант. Изпъкваше пред очите му съвсем ясно. Флечър запомняше всичко. „Ще удари право в сърцето на града. Няма да губи време. Ще удари право в сърцето — както се убива вампир.“

— Не иска ли телевизионната кула? Или държавната радиостанция?

„Най-напред ще превземе радиостанцията на Градския хълм“ беше казал Томас. Вече даваха филмчето, в което Акми Роудрънър вечно изчезва сред облак прах — би-бип и дим да го няма, а Койоти Ъгли го преследва с поредното хитроумно приспособление.

— Не. Доколкото знам, Ел Кондор казал: „Нека си дрънкат.“

— Има ли ракети? Въздух-земя? А бойни хеликоптери?

— Да. — Кое беше вярно.

— Много ли са?

— Не. — Което не беше. Нуньес разполагаше с повече от шейсет хеликоптера. Скапаните военновъздушни сили на тази страна разполагаха едва с десетина — при това лоши, руска направа, които никога не са използвани на дълги разстояния.

Годеницата на Франкенщайн потупа Ескобар по рамото. Той се приведе към нея. Тя зашепна, без да закрива уста. Нямаше нужда, защото устните ѝ почти не се движеха. Флечър свързваше това умение със затворите. Не беше лежал зад решетките, но беше гледал филми. Ескобар на свой ред закри уста с пухкавата си длан.

Флечър ги наблюдаваше и чакаше, тъй като знаеше какво каза жената — че разпитваният лъже. Хайнц скоро ще разполага с нов материал за статията си „Някои предварителни наблюдения върху прилагането и последствията от електрифициране на екскрементите на неотзивчиви субекти по време на разпит“. Флечър откри, че от ужас в душата му са се родили две нови личности — най-малко двама нови Флечъровци с безсмислени, но доста натрапчиви гледни точки за предстоящия развой на събитията. Единият хранеше тъжни надежди, другият беше просто тъжен. Този с тъжните надежди беше господин Боже би наистина — може би наистина ще ме пуснат да си вървя, може би зад ъгъла с улица „Пети май“ наистина е паркирана кола, може би

наистина ще кацна в Маями утре сутрин изплашен, но жив, и цялата тази история тъкмо ще започва да ми се струва като кошмарен сън.

Другият, който беше просто тъжен, се наричаше господин Дори да. Ако действа неочаквано, има шанс да ги изненада — той е пребит, а те се държат арогантно, тъй че да, възможно е да успее да ги изненада.

Но дори ако успея, Рамон ще ме застреля.

А ако се хвърли върху Рамон? Ако докопа пистолета му? Надали, но не е изключено — човекът е доста тлъст, по-дебел е от Ескобар поне с петнайсет килограма, а гърдите му свирят, като диша. Ако ги изпозастреля и съумее да се измъкне от тази стая?

Дори да успея, сигурно навсякъде има охрана — ще чуят изстрелите и веднага ще дотърчат.

Разбира се, помещения като това обикновено са звукоизолирани — по очевидни причини, но дори да се изкачи по стълбите, да прекрачи прага и да се окаже на улицата, това ще е едва началото. А господин Дори да ще тича подир него докрай, когато и да свърши всичко това.

Работата е там, че нито господин Може би наистина, нито господин Дори да можеха да му помогнат — те имаха за цел единствено да му отвличат вниманието; бяха фантазии, с които се опитваше да се самозалъже. Хора в неговото положение не се измъкват от подобни стаи само с приказки. Най-добре да се помъчи да измисли трети „подФлечър“ — господин Може би мога — и да послуша него. Нямаше какво да губи. Просто трябваше да се постарее те да не разберат, че го е осъзнал.

Ескобар и Годеницата на Франкенщайн се отдръпнаха един от друг. Ескобар отново постави цигарата в устата си и тъжно се усмихна на Флечър.

— Лъжеш, *amigo*.

— Не. Защо ще лъжа? Да не мислите, че не искам да се махна от тук?

— Нямаме *представа* защо ще лъжеш — намеси се жената с издълженото като острие лице. — Ако става въпрос, недоумяваме и защо въобще ти е притрябвало да помагаш на Нуньес. Някои изтъкват като аргумент наивността на американците; не се и съмнявам, че е изиграла своята роля, но това далеч не е единственото обяснение.

Както и да е. Мисля, че дойде ред да ти направим демонстрация. Хайнц?

Хайнц се усмихна, обърна се към машината и натисна някакъв ключ. Устройството забуча като загряващо допотопно радио и на таблото светнаха три зелени лампички.

— Не — рече Флечър и понечи да се изправи; струваше му се, че играе ролята на паникьосан много убедително и защо не? Наистина беше паникьосан, във всеки случай на път да се паникьоса. Със сигурност мисълта Хайнц да го докосне по която и да било част от тялото с тоя неръждаем пигмейски вибратор го изпълваше с ужас. Но в съзнанието му се бе намърдала четвъртата, хладна и пресметлива персона, която знаеше, че трябва да изтърпи поне един шок. Господин Може би мога непременно настояваше това.

Ескобар кимна на Рамон.

— Не можете да го направите, аз съм американски гражданин и работя за „Ню Йорк Таймс“, хората знаят къде съм.

Една тежка ръка се стовари върху лявото му рамо и го натисна обратно на стола. В същия миг дулото на пистолета се заби дълбоко в дясното му ухо. Болката беше толкова ненадейна, че от очите му излязоха искри и започнаха да се стрелкат като обезумели. Изкрещя, но викът му се стори приглушен. Защото едното му ухо беше запушено, разбира се — едното му ухо беше запушено.

— Протегнете ръка, господин Флечър — заповяда Ескобар и отново се усмихна пред цигарата.

— Дясната — уточни Хайнц. Стискаше електрода за черната гумена част като молив, а машината бръмчеше.

Флечър вкопчи дясната си ръка в страничната облегалка на стола. Вече не знаеше дали играе или не — границата между паниката и преструвката се беше заличила.

— Изпълнявай — заповяда жената. Беше скръстила ръце на масата и се беше привела напред. В зениците ѝ искряха две светли точки и тъмните ѝ очи заприличаха на главички на гвоздеи. — Изпълнявай, иначе не отговарям за последствията.

Флечър поотпусна пръсти, но преди да е успял да вдигне ръка, Хайнц се спусна отгоре му и го бодна с върха на перодръжката по опакото на лявата длан. Очевидно през цялото време се беше целил именно там — и без друго му беше много по-удобно.

Чу се слабо изпращяване като пречупване на вейка и лявата ръка на Флечър се сви в юмрук така яростно, че ноктите му се врязаха в дланта му. Ръката му изтръпна и започна да отмалява; странното танцуващо усещане пробяга до спокойно отпуснатия лакът и нагоре към рамото, плъзна се отстрани по врата и стигна чак до венците му. Усети шока в зъбите и дори в пломбите си. От гърлото му се изплъзна стон. Прехапа езика и се отметна на една страна. Рамон го сграбчи — дулото се махна от ухото му. Ако не го беше хванал, със сигурност щеше да се строполи на сивия под.

Електродът го нямаше. На мястото, където го докосна, между третата и четвъртата фаланга на безименния пръст на лявата ръка, беше останало малко парливо петно. Това беше единствената действителна болка, макар че ръката му не спираше да смъди и мускулите му се свиваха и разпускаха. И все пак да ти приложат подобен шок беше отвратително. Флечър намираще, че ако има избор, сериозно би се поколебал дали да не застреля собствената си майка, стига това да го спаси от повторна среща с гнусния метален вибратор. Хайнц го нарече атавизъм. Надяваше се някой ден да напише статия.

В следващия миг се навря право в лицето на Флечър с ликуващ блясък в очите и се озъби в идиотска усмивка.

— Как беше? — изкрещя. — Опишете ми преживяването, докато е още прясно в съзнанието ви.

— Като смъртта — отвърна Флечър с глас, който сякаш не беше неговият.

Хайнц изпадна във възторг.

— Да! Вижте, вижте, подмокрил се е! Не много, съвсем мъничко, но се е подмокрил... и, господин Флечър...

— Отдръпни се — срязва го Годеницата на Франкенщайн. — Не се дръж като шут. Остави ни да си свършим работата.

— При това на *една четвърт* мощност — със страхопочитание сподели Хайнц, отстъпи встрани и отново скръсти ръце на гърдите си.

— Господин Флечър, държайте се зле — упрекна го Ескобар. Измъкна фаса от устата си, огледа го и го захвърли на пода.

„*Цигарата* — каза си Флечър. — *Да цигарата.*“ Шокът нанесе сериозни поражения на ръката му — мускулните конвулсии не спираха, а в свитата си длан забеляза капки кръв — но сякаш тонизира

мозъка му и го освежи. Разбира се, истинската шокова терапия цели именно това.

— Не... искам да съдействам...

Но Ескобар клатеше глава.

— Знаем, че Нуньес ще дойде в града. Знаем, че ще завземе радиостанцията, ако успее... а той най-вероятно ще успее.

— За известно време — уточни Годеницата на Франкенщайн. — Само за известно време.

— Само за известно време — кимна Ескобар. — За няколко дни, може би дори за няколко часа. Но това няма значение. По-важното е, че проверявахме дали ще ни подведете... и вие ни подведохте.

Флечър се изправи на стола. Рамон се беше отдръпнал една-две крачки назад. Флечър огледа лявата си ръка и забеляза малко петно, наподобяващо белега от снимката. Ето го и самият Хайнц, убиецът на неговия приятел — стои край машината, скръстил ръце на гърдите си, и вероятно размишлява какво ще напише в бъдещата си статия, какви графики ще приложи, как ще ги обозначи с надписи „Фиг. 1“, „Фиг. 2“ и т.н., най-малкото до „Фиг. 994“.

— Господин Флечър?

Погледна Ескобар и изпъна пръстите на лявата си ръка. Мускулите продължаваха да потрепват, но конвулсиите постепенно отслабваха. Предполагаше, че в подходящия момент спокойно ще може да използва ръката си. И Рамон да стреля, какво толкова? Тъкмо ще видим дали машината на Хайнц може да съживява мъртъвци.

— Слушате ли ме, господин Флечър?

Кимна.

— Защо прикривате този човек Нуньес? Дори сте готов да страдате, за да го прикривате. А той взема кокаин. Ако революцията успее и Нуньес се провъзгласи за президент до живот, ще продава кокаин на вашата страна. В неделя ще ходи на църква, а през останалите дни от седмицата ще чука друсаните си курви. И кой печели от всичко това? Комунистите. Или „Юнайтед Фрут“. Във всеки случай не и народът. — Ескобар говореше тихо и го гледаше кротко. — Помогнете ни, господин Флечър. По собствена воля. Не ни карайте да ви принуждаваме. Не ни карайте да ви притискаме. — Той измери Флечър изпод единствената си рошава вежда. — Все още имате шанс

да се качите на самолета за Маями. Поръчвате ли си питие, когато сте на път?

— Да — отвърна Флечър. — Ще ви помогна.

— Чудесно. — Ескобар се усмихна и погледна жената.

— Има ли ракети?

— Да.

— Много ли са?

— Поне шейсет.

— Руски ли?

— Някои са руски. Други пристигат в касетки с израелски печати, но надписите върху самите ракети изглеждат японски.

Тя кимна, явно доволна. Ескобар засия.

— Къде са разположени?

— Навсякъде. Не можете да организирате изненадващо нападение и да ги плените. Примерно в Ортис може и да са останали десетина. — Флечър знаеше, че това не е вярно.

— А Нуньес? — попита тя. — Той в Ортис ли е?

Не беше толкова наивна.

— Той е джунглата. Последно чух, че бил в провинция Белен. — Това беше лъжа. За последен път видях Нуньес в Кристобал — едно предградие на столицата. Може би все още се намираше там. Но ако Ескобар и жената знаеха този факт, въобще нямаше да го разпитват. Надали допускаха, че Нуньес би му доверил местонахождението си. В държава като тази, където Ескобар, Хайнц и Годеницата на Франкенщайн са само трима от враговете ти, защо би разкрил адреса си на журналист янки — да не си луд! Всъщност какво общо има един янки с всичко това? Но вече бяха престанали да се удивляват на този факт, поне за момента.

— С кого контактува в града? — попита жената. — Не кого чука, а с кого говори?

Сега е моментът да действа. Истината започваше да става хлъзгава и лесно можеха да го уличат в лъжа.

— Има един човек... — Замълча. — Може ли вече да си взема цигарата?

— Но господин Флечър! Разбира се! — Ескобар за миг се преобрази в загрижен домакин на коктейл. Вероятно не се преструваше. Грабна червено-белия пакет — какъвто всеки свободен

човек може да си купи от някоя будка за вестници като онази на Четирийсет и трета улица — и извади една. Флечър я пое с ясното съзнание, че може да не доживее да я допуши и да напусне тази земя, преди да е стигнал до филтъра. Не чувстваше нищо, освен отслабващите конвулсии на мускулите и странното затопляне в пломбите от лявата страна на устата.

Захапа цигарата. Ескобар се наведе през масата и щракна капачето на позлатената запалка. Удари колелцето. Лумна пламък. Чувахе бръмченето на адската машина на Хайнц, наподобяващо бученето на едновременшно радио с лампи. Усещаше погледа на жената, която без капка хумор мислено бе започнал да нарича Годеницата на Франкенщайн и която го фиксираше с мръсния поглед на Койоти Ъгли от анимационните филмчета. Чувстваше сърдения си пулс и отдавна забравеното усещане за кръглия филтър на цигарата в устата си — „тръбица неподправена наслада“, както я бе нарекъл един драматург; както и невъзможно бавния си пулс на сърцето си. Миналия месец получи покана да изнесе заключителната реч на тържествен обяд в клуб „Интернационал“, където се събираха всички надувки от чуждестранната преса — дори тогава сърцето му биеше по-ускорено.

Вече стои на прага, но какво от това? Оттук насетне няма как да се обърка — стигне ли се до тук, и слепец ще открие правия път; сестра му дори вече го бе извървяла, там, край реката.

Флечър се наведе към запалката. Цигарата прихвана пламъчето и крайчецът ѝ засия. Флечър всмукна дълбоко и веднага се закашля — след трите години без да пуши трудно би било да не се закашля. Отпусна се на облегалката и придаде на кашлицата си остро, дрезгава хриптене. Изведнъж се разтресе от глава до пети, заразмахва лакти, главата му взе да се мята неконтролируемо, краката му потропваха по пода. Най-важното, припомни си един трик от детинство и забели очи така, че да се вижда само бялото. През цялото това време обаче не изпускаше цигарата.

Никога не беше виждал епилептичен припадък на живо, макар да му се въртеше някакъв смътен спомен, че Пати Дюк правеше нещо подобно в „Чудотворецът“. Нямаше как да узнае дали се гърчи като истински епилептик, но се надяваше поради неочакваната смърт на Томас Херера да не усетят фалшивите нотки в изпълнението.

— По дяволите, *пак ли!* — пронизително изписка Хайнц — в този филм тази реплика щеше да предизвика смях.

— Рамон, дръж го! — извика Ескобар на испански. Понечи да стане и блъсна масата с дебелите си бедра толкова рязко, че за миг я повдигна; при приземяването краката ѝ изтрополиха на пода. Жената не помръдна и Флечър се рече: „*Подозира. Дори не го съзнава, но тъй като е по-умна от Ескобар — намира се на светлинни години от него — подозира.*“

Дали? Със забелени очи различаваше само призрачни силуети и не можеше да определи дали е прав... но знаеше, че е прав. Какво значение имаше? Пусна плана в действие и нещата скоро щяха да се разрешат. При това много скоро.

— *Рамон!* — изкрещя Ескобар. — Дръж го да не падне на пода, кретен такъв! Да не си глътне ез...

Рамон се наведе над Флечър и го сграбчи за тресящите се рамене, може би с намерението да му извие главата, или пък да се увери, че още не си е глътнал езика (човек не може да си глътне езика, освен ако не му го отрежат — Рамон очевидно не гледаше „Спешно отделение“). Но нямаше значение какво бе искал да направи. Като се доближи достатъчно, Флечър заби горящия край на цигарата в окото му.

Рамон изрева и политна назад. Дясната му ръка посегна към горящата цигара, забучена накриво в окото му, но лявата остана вкопчена в рамото на Флечър. Пръстите се впиха като клещи и политайки назад, Рамон прекатури и стола. Флечър падна, претърколи се и скочи на крака.

Хайнц пискаше нещо — вероятно изричаше някакви думи, но звуците наподобяваха еуфоричните възгласи на десетгодишно момиченце при вида на любимия му поп идол — примерно някой от братята Хенсън. Ескобар не издаваше и звук и това не беше добър знак.

Флечър дори не погледна към масата. Не беше нужно да се обръща, за да се увери, че Ескобар идва насреща му. Вместо това протегна ръце, сграбчи пистолета на Рамон и го изтегли от кобура му. Онзи надали регистрира липсата на оръжието си. Непрестанно се пипаше по лицето, а от устата му се лееше водопад от испански думи. Напипа цигарата, но вместо да я измъкне, я счупи и горящия ѝ край си остана забучен в окото му.

Флечър се обърна. Ескобар вече заобикаляше дългата маса и пристъпяше насреща му с протегнати ръце. В този миг никак не приличаше на телевизионен синоптик, който обяснява за високото налягане.

— Дръжте шибания янки! — процеди жената.

Флечър ритна прекатурения стол към Ескобар и го спъна. Докато онзи падаше, се прицели, стиснал оръжието с две ръце, и стреля в темето му. Косата на Ескобар настръхна. Кръв шурна от носа, устата и изпод брадичката му, откъдето излезе куршумът. Ескобар се захлупи върху окървавеното си лице. Краката му приритаха. Умиращото му тяло замириса на изпражнения.

Жената беше станала от мястото си, но явно нямаше намерение да се приближава до Флечър. Хукна към вратата, пъргава като сърна в безформената си рокля. Рамон, който продължаваше да мучи, остана между тях. Изведнъж посегна към Флечър, явно с намерението да го сграбчи за гърлото и да го удуши.

Флечър го простреля два пъти — веднъж в гърдите и веднъж в лицето. Вторият изстрел отнесе почти целия му нос и дясната му буза, но мъжаката в кафявата униформа напредваше насреща му, сякаш нищо му нямаше, и надаваше яростен рев; цигарата още стърчеше в окото му, а тлъстите му като наденички пръсти, единият от които украсен със сребърен пръстен, се свиваха и разтваряха.

Рамон се препъна в Ескобар точно както Ескобар се препъна в стола. Флечър дори намери време да си припомни една известна карикатура, на която беше изобразена риба на въдица, отворила уста да налапа следващата, по-малък по размер риба. Беше озаглавена „Хранителна верига“.

Рамон, коленичил и прострелян на две места, се протегна и сграбчи Флечър за глезена. Той успя да се изскубне, залитна и неволно изпрати четвъртия куршум в тавана. Посипа се прах. Стаята се изпълни с дим. Флечър погледна към вратата. Жената все още беше тук — дърпаше дръжката и трескаво се мъчеше да превърти ключа, на все не успяваше. В противен случай щеше вече да го е направила. Щеше да е стигнала най-малкото до срещуположния край на коридора и да крещи по стълбите с цяло гърло.

— Ей — подвикна Флечър. Чувстваше се като най-нормален тип, който излиза на боулинг в четвъртък вечер. — Ей, кучко, я ме

погледни.

Тя се обърна и долепи длани до вратата, сякаш я подпираше да не падне. Зениците ѝ продължаваха да проблясват като стоманени главички на гвоздеи. Заговори му как не бива да я докосва. Започна на испански, но бързо превключи на английски и повтори казаното:

— Господин Флечър, не ме докосвайте и не ме нападайте, тъй като аз съм единствената, която може да гарантира благополучното ви извеждане оттук, заклевам се най-тържествено, но не бива да ме нападате.

Хайнц продължаваше да надава неистови писъци като хлапе, което обожава ужасяващи истории. Флечър пристъпи към жената — жената до вратата, долепила длани до металната ѝ повърхност — и долови дъха на горчиво-сладникавия ѝ парфюм. Очите ѝ имаха формата на бадеми. Косата ѝ се беше вдигнала нагоре. „*Защото ние не се церемоним, гринго*“ — бе казала тя. Флечър мислено ѝ отговори: „*Нито пък аз.*“

Жената прочете присъдата в очите му и заговори по-бързо, притискайки торса и дланите си към металната врата. Сякаш вярваше, че ако натиска достатъчно силно, може да се стопи и да се просмуче цяла-целеничка от другата страна. Имала документи, обясняваше, на негово име и щяла да му ги даде. Освен това разполагала с пари, страшно много пари, както и злата — притежавала сметка в швейцарска банка, до която имала компютърен достъп от дома си. На Флечър му хрумна, че в крайна сметка главорезите и патриотите се различават само по едно — като видят смъртта си да изплува в очите ти като прилив, патриотите ти държат речи; главорезите пък ти предоставят номера на банковата сметка в Швейцария и ти предлагат да те включат в Интернет.

— Млъквай — срязва я Флечър. Освен ако стаята не бе наистина отлично изолирана, отгоре сигурно вече се задаваше цяло отделение войници. Нямахше да им устои, но поне с тази тук щеше да се справи.

Тя млъкна и продължи да се притиска до вратата. Зениците ѝ още проблясваха като гвоздеи. На колко ли бе години? На шейсет и пет? И колко хора бе убила в тази и други подобни стаи? А колко ли други бе разпоредила да бъдат убити?

— Внимавай какво ще ти кажа. Внимаваш ли?

Тя несъмнено се заслушваше дали не пристига помощ. „*Мечтай си*“ — рече си Флечър.

— Синоптикът каза, че Ел Кондор взимал кокаин, че е комунистически задник, маша на „Юнайтед Фрут“ и Бог знае още кой. Не съм наясно и не ми пука. Може да е, може и да не е. Онова, с което съм наясно и за което ми пука, е, че никога не е командвал войниците, патрулиращи по река Кая през лятото на 1994 година. По онова време е бил в Ню Йорк. В Нюйоркския университет. Следователно не е бил сред войниците, които случайно се натъкнали на монахините от Ла Кая, усамотени за пост и молитва. Набучили главите на три от тях на колове край реката. Средната беше сестра ми.

След втория изстрел затворът прещрака. Два й бяха предостатъчни. Тя се свлече по вратата, а блестящите й очи не се откъсваха от Флечър. „*Ти трябваше да умреш* — казваха те. — *Не разбирам как стана така, но ти трябваше да умреш.*“ Посегна към гърлото си веднъж, втори път и застина. Погледът й остана прикован в него още за миг — блеснал поглед на стар морски вълк с история предълга като кит — и клюмна напред.

Флечър се извърна и закрачи към Хайнц. С насочен пистолет. Докато се приближаваше до него, си даде сметка, че дясната му обувка липсва. Погледна към Рамон, проснат в разширяваща се локва кръв. Продължаваше да стиска мокасината му. Напомняше на умираща невестулка, която не изпуска уловеното пиле от ноктите си. Флечър спря, колкото да нахлузи обувката на крака си.

Хайнц се обърна и понечи да избяга, но Флечър заплашително размаха пистолета. Беше празен, но Хайнц сякаш не знаеше. Може би пък се сети, че и без друго няма къде да избяга — не и от стаята на смъртта. Застина на място и се втренчи в приближаващото се дуло и мъжът зад него. Плачеше.

— Крачка назад — изкомандва Флечър; онзи изпълни нареждането, като продължаваше да плаче.

Флечър спря пред машината на Хайнц. Коя дума употреби одева? „Атавизъм“ ли каза?

Машината на количката изглеждаше твърде елементарна за човек с интелекта на Хайнц, бяха три скали, бутон за включване (понастоящем в позиция ИЗКЛ.) и подобен на циферблата на часовник

реостат, чиято бяла стрелка сочеше приблизително единайсет часа. Стрелките на останалите скали лежах в нулева позиция.

Флечър взе перодръжката и я подаде на Хайнц. Той нададе плачлив стон, поклати глава и отстъпи още една крачка назад. Лицето му се повдигаше и разпъваше в ужасяващо тъжна гримаса, сетне отново се отпускате. Челото му беше плувнало в пот, а страните му — облени в сълзи. На втората крачка се озова непосредствено под една от зарешетените крушки и сянката му се сви в краката му като тъмна локва.

— Дръж, или ще те убия — заплаши го Флечър. — Отстъпиш ли само още една крачка, ще те убия.

Нямаше време, а чувстваше, че няма право на подобни действия, но не можеше да се спре. Снимката на Томас с отворените си очи и малкия белег непрекъснато бе пред очите му.

Хлипайки, Хайнц пое предмета с формата на притъпена мастилена писалка, като внимаваше да го държи за гумения калъф.

— Сложи си го в устата — заповяда Флечър. — Лапни го като близалка.

— Не! — проплака Хайнц. Заклати глава и от лицето му се разхвърчаха пръски пот. То продължаваше да се гърчи във все същия ритъм — конвулсия-отпускане, конвулсия-отпускане. От едната му ноздра се подаваше зелено мехурче секрет — то се издуваше и свиваше в тон с ускореното му дишане, но не потичаше навън. Флечър за пръв път виждаше подобно нещо. — *Не, не можете да ме заставите!*

И в същото време отлично съзнаваше, че може. Годеницата на Франкенщайн може и да не вярваше, а на Ескобар надали му остана време да се замисли по въпроса, но Хайнц знаеше, че няма място за отстъпление. Беше попаднал в положението на Томас Херера, на самия Флечър. От една страна, сам по себе си този факт бе достатъчен, но, от друга страна, не беше. Да съзнаваш значи да боравиш с идеи. На това място нямаше полза от идеи. Тук важеше правилото „око да види, ръка да пипне“.

— Лапни го или ще ти пръсна черепа. — Флечър навря празния пистолет в лицето му. Онзи потръпна и изпищя от ужас. Флечър чу как собственият му глас се снижи в долния регистър и звънна поверително и искрено. В известен смисъл напомняше гласа на Ескобар. *Оформя се*

атмосферен фронт с низко налягане — рече си. *Задават се некви скапани превалявания.* — Ако ме послушаш и побързаш, няма да включва тока. Но искам да се запознаеш с усещането.

Хайнц впери поглед в Флечър. Имаше сини очи, които сега бяха зачервени и плувнали в сълзи. Не му вярваше, естествено, защото Флечър говореше безсмислици; очевидно все пак искаше да му повярва, понеже, смислици или безсмислици, Флечър държеше живота му в ръцете си. Просто трябваше да го тласне още една крачка по-нататък.

— В името на *изследването* — усмихна му се.

Хайнц повярва — не съвсем, само колкото да допусне, че в края на краищата Флечър е господин Може би все пак. Постави металната перодръжка в устата си. Изпъкналите му очи се втренчиха в другия. Малко по-надолу, точно над щръкналото над устата му желязо — което не приличаше толкова на близалка, колкото на старовремски термометър — зеленият сопол продължаваше да се подава и скрива. Без да отклонява дулото на пистолета от Хайнц, Флечър премести бутона в положение ВКЛ. И рязко завъртя реостата. Бялата линия отскочи от единайсет сутринта на пет следобед.

Дори да бе имал време да изплюе електрода, под въздействието на шока Хайнц впи устни в него. Този път изпращяването беше позвучно — сякаш се пречупи клонче, не вейка. Стисна устни още поздраво. Зеленото мехурче изхвъркна от носа му. Както и едното му око. Тялото му затрепери под дрехите му. Ръцете му се чупеха в китките, а дългите му пръсти се разпериха. Восъчнобледите му страни добиха синкав оттенък, сетне се обагриха в тъмнопурпурно. От носа му се изви струйка дим. Другото му око също изскочи и увисна на лицето му. Двете кръвясали орбити над „разместените“ очи недоумяващо се взираха във Флечър. Едната му буза се сцепи и започна да се топи. През отвора лъхна дим и неприятната миризма на обгорена плът и се виждаше как вътре играеха оранжеви и сини пламъчета. Устата му се беше подпалила. Езикът му гореше като черга.

Флечър продължаваше да стиска шайбата на реостата. Превъртя я докрай наляво и върна бутона в положение ИЗКЛ. Стрелките, които се бяха стрелнали петдесет отделени нагоре, отново се върнаха безжизнени в нулево положение. С прекъсването на електрическия поток Хайнц веднага се строполи на сивия под, оставяйки след себе си

струйка дим. Електродът изпадна от устата му и Флечър забеляза, че по метала са полепнали късчета плът. В гърлото му се надигна спазъм, но направи усилие да се овладее. Нямаше време да повръща над творението си — по-добре да го отложи за по-късно. Въпреки това се забави още миг и се наклони над димящата уста и разместените очи на Хайнц.

— Как беше? Опиши преживяването, докато още е прясно в съзнанието ти. Е, нищо ли няма да кажеш?

Обърна се и енергично прекоси стаята, заобикаляйки отдалеч Рамон, който все още беше жив и продължаваше да стене. Отстрани изглеждаше така, сякаш сънува кошмар.

Спомни си, че вратата е заключена. Рамон я заключи, следователно ключът висеше на колана му. Флечър се върна, коленичи до охраната и откачи връзката от колана му. Рамон мигом го сграбчи за глезена. Флечър още стискаше пистолета. Заби ръкохватката в темето му. В първия миг ръката се вкопчи още по-здраво, но после освободи крака му.

Понечи да се изправи, но се сети нещо. *Куршуми. Трябва да има още. Пистолетът е празен.* Мина му през ума, че вече не му трябват куршуми — пистолетът на Рамон си беше изиграл ролята. Ако стреля вълн от тази стая, войниците ще долетят като мухи.

Все пак опипа колана на Рамон и накачените по него кожени калъфчета, докато намери резервен пълнител. Презареди оръжието. Не знаеше дали ще съумее да стреля по простите войници като Томас — мъже, които трябва да хранят семейства — но можеше да се цели по офицерите и да запази последния куршум за себе си. Най-вероятно нямаше да успее да се измъкне от сградата — това би било все едно да изкара по триста точки в две последователни игри — но със сигурност никога повече нямаше да се върне в тази стая и да седи на стола до машината на Хайнц.

Отмести с крак Годеницата на Франкенщайн от вратата. Очите й невидящо се взираха в тавана. Флечър все по-ясно осъзнаваше факта, че той оцеля, а другите — не. Трупове им вече изстиваха. Бактериалните галактики по кожата им загиваха. Подобни мисли не са подходящи за подземията на Министерството на информацията, особено за човек, който се е превърнал — макар и за малко, но най-вероятно завинаги — в *desaparecido*^[1].

И все пак не можеше да ги пропъди.

На третия опит отключи вратата. Надзърна в коридора — стените бяха облицовани със сгуриени плочи, до половината зелени, от средата нагоре млечнобели, като едновременно училище. Подът беше покрит с избелял червен линолеум. Наоколо нямаше никого. На десетина метра вляво малко кафяво куче спеше край стената. Лапите му потреперваха. Флечър не знаеше дали животното сънува, че гони някого, или него го преследват, но надали щеше да сънува, ако огнестрелните изстрели — или писъците на Хайнц — са се чували. *„Ако се върна у дома жив — обеща си — ще напиша, че звукоизолацията е най-грандиозното постижение на диктатурата. Ще разкажа на света. Най-вероятно няма да се върна; сигурно няма да стигна по-далеч от онези стълби вдясно, камо ли до Четирийсет и трета улица, но...“*

Нали съществуваше господин Може би мога.

Флечър излезе в коридора и захлопна след себе си вратата на стаята на смъртта. Кафявото кученце повдигна глава, огледа го, джафна едва чуто, сетне отново отпусна глава върху лапките си и като че ли заспа.

Флечър коленичи, долепи длани до пода (без да изпуска пистолета на Рамон) и целуна линолеума. Замисли се за сестра си — спомни си я как изглеждаше в деня на заминаването си за колежа, осем години преди да намери смъртта си край реката. Беше с червена шотландска пола, на цвят не съвсем като избелелия линолеум, но почти. Като за държавна изработка — става, както се казва.

Флечър се изправи. Закрачи по коридора към стълбите, към коридора на първия етаж, към улицата, към центъра на града, към магистрала №4, към патрулите, към барикадите, към границата, към граничните пунктове, към морето. Както казват китайците, дългото пътуване започва с първата крачка.

„Да видим докъде ще стигна — рече си и стъпи на най-долното стъпало. — Може пък сам да се изненадам.“ Но вече се изненадваше дори само от факта, че продължава да диша. Поусмихна се и въоръжен с пистолета на Рамон, се заизкачва по стълбите.

* * *

След месец някакъв човек застана пред будката за вестници на Карло Аркуци на Четирийсет и трета улица. Карло изстина от ужас, тъй като бе сигурен, че човекът възнамерява да завре пистолет в лицето му и да го ограби. Беше едва осем вечерта, още не се бе стъмнило и наоколо имаше много хора, но няма подобни неща са в състояние да спрат един *pazzo*^[2]?

Този изглеждаше доста *pazzo* — беше толкова слаб, че бялата риза и сивите му панталони висяха на него като на закачалка, а очите му сякаш надзъртаха от дъното на дълбок кладенец имаше вид на човек, който е освободен от концентрационен лагер или (поради колосална грешка) от лудницата. Пъхна ръка в джоба си и Карло Аркуци си рече: „*Ето, сега ще извади пистолета.*“

Но вместо оръжие от джоба се подаде износен „Лорд Бакстън“, а от портфейла изскочи десетдоларова банкнота. С най-нормален тон човекът със сивите панталони и бялата риза поиска пакет „Марлборо“. Карло извади цигарите, постави върху пакета кутийка кибрит и ги бутна на клиента. Докато онзи распечатваше пакета, Карло приготви рестото.

— А, не — отсече, като видя дребните. Вече беше ухапал една цигара.

— Как така не?

— Искам да кажа, задръжте рестото — поясни мъжът и протегна кутията към Карло. — Пушите ли? Вземете си, ако искате.

Карло недоверчиво изгледа мъжа със сивите панталони и бялата риза.

— Не пуша. Вреден навик.

— Много вреден — съгласи се мъжът, запали и вдиша дима с видимо задоволство. Пушеше, без да помръдва от мястото си, и наблюдаваше минувачите на отсрещния тротоар. Сред тях имаше и момичета. Мъжете се заглеждат по момичета с летни рокли, това е присъщо на човешката природа. Карло вече не смяташе мъжа за откачен, макар да бе оставил на тясното тезгяхче на будката за вестници цяла десетачка.

Изпуши цигарата чак до филтъра. Като се обърна към Карло, позалитна, сякаш не бе свикнал да пуши и му се беше завило свят.

— Каква приятна вечер — отбеляза.

Карло кимна. Действително. Много приятна вечер.

— Имаме късмет, че още сме живи — отвърна.

— Всеки от нас. Във всеки един миг — потвърди мъжът. Застана на бордюра, където беше поставено кошче за смет, изхвърли пълната кутия, от която липсваше само една цигара. — Всеки от нас. Във всеки един миг.

И отвина. Карло го проследи с поглед и заключи, че може би все пак е *razzo*. А може би не е. Лудостта е трудно дефинируемо понятие.

* * *

Това е разказ, напомнящ донякъде стила на Кафка, който описва следствено подземие в южноамериканската версия на Ада. В подобни истории разпитваният обикновено си признава всичко, след което бива убит (или обезумява). Аз исках да напиша разказ с по-щастлив край, макар и нереален. Ето какво се получи.

[1] Изчезнал (исп.). — Б.пр. ↑

[2] Ненормален (ит.) — Б.пр. ↑

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.